A murit și a ajuns în iad, însă Hristos l-a trimis înapoi!

Bună ziua tuturor! Numele meu este Argyris Mitsis. Sunt din Megali Vrisi din districtul Kilkis, Grecia. Vreau să vă împărtășesc ceea ce s-a întâmplat cu mine după moartea mea clinică. M-am consultat cu Avva Kirillos, Părintele meu Duhovnic care mi-a sugerat să vă povestesc această întâmplare trăită de mine însumi. Este foarte probabil ca unii dintre voi să râdă de mine. Dar chiar dacă mă va crede cel puțin unul din o sută, va fi suficient : poate, doar un singur suflet va fi salvat. A fost destul de greu să mă decid să vorbesc public, dar sunt dispus să îmi asum responsabilitatea pentru cuvintele mele. Dacă vreunul dintre voi se îndoiește și insistă că „exagerez", pot să vă arăt documentele de externare din spital, pentru a dovedi tuturor adevărul celor relatate.

Am trăit o viață imorală. Am lucrat nopți în șir la un bar, am blestemat fără încetare și am hulit pe Domnul și pe Maica Domnului. Nu aveam nimic sfânt.

Într-o zi, am suferit un infarct și am ajuns la spitalul Papageorgiou. Am un prieten care lucrează acolo, dr. Moskaros Lambros, în calitate de șef al departamentului de dinamică circulatorie. Am decis să fac o angiografie coronariană pentru a afla ce se întâmplă cu mine.

Chiar și acolo, la spital, am continuat să blestem și am hulit pe Domnul Iisus Hristos și pe Maica Domnului. Este îngrozitor când mă gândesc la lucrurile pe care le spuneam atunci! Când medicii au primit rezultatele examenlui meu, au decis să mă opereze și să pună un stent.

Am fost operat sub anestezie locală. Mi s-a făcut o anestezie epidurală și nu am simțit durerea. Picioarele mi-au amorțit și, la un moment dat, am leșinat.

Am ajuns într-un loc straniu, învăluit de un întuneric adânc. Sufletele unor persoane m-au înconjurat cerând ajutor și implorând milă. Locul era plin de o duhoare îngrozitoare. Cineva m-a lovit tare; și parcă numai brațul drept îmi ardea intens.

Pentru a vă face măcar o ușoară idee prin ceea ce treceam, imaginați-vă că sunteți închis într-o cameră întunecată. Cineva îți apasă gura și nările, astfel încât nu poți respira. Tot ceea ceea ce auzi în jur este plâns și geamăt. Auzi voci: „Miluiește-ne! Salvează-ne! Scoate-ne de aici! " Atunci mi-am dat seama că am

ajuns în iad. Eram tot eu cel dinainte, dar fără corp: fără mâini, fără picioare … Mi-am plecat capul în jos pentru a vedea cum arăt, dar nu am văzut nimic. La un moment dat, niște ochi roșii au apărut în fața mea. Priveau drept către mine. Apoi, am auzit o voce autoritară și puternică: „În cele din urmă, ești aici, te așteptam de mult. Eu sunt —.” S-a numit pe sine. Nu vreau să pronunț acel nume satanic. Apoi, a început să mă bată cu forță, arzându-mi brațul drept cu foc. Durerea era agonizantă. M-a apucat de gât încercând să mă sufoce. Am trăit atât de multe chinuri, încât, dacă le-aș fi descris in amănunt și ai fi citit, l-ai fi rugat pe Domnul în genunchi toată ziua și noaptea să aibă milă de tine. Nu intru în prea multe detalii căci povestea mea ar dura prea mult timp. În plus, cea mai mare parte a chinului meu a avut legătură cu păcatele mele anterioare pe care le pot împărtăși numai la spovedanie, Duhovnicului meu.

Întrucât am fost chinuit atât de îngrozitor, am căzut în disperare și, pentru prima dată în 48 de ani, m-am rugat Lui Dumnezeu. Am strigat: „Doamne, ajută-mă! Cred în Tine! Scoate-mă de aici!”

Atunci am văzut o lumină venind de sus. Lumina se îndrepta spre mine.

Nădejdea a apărut din nou în sufletul meu, care a devenit mai puternic. Întunericul din jurul meu s-a risipit și am văzut un Tânăr stând în fața mea, cu părul strălucitor, cu o barbă delicată și ochi verzi. El mi-a pus mâna pe cap și mi-a spus: „Nu-ti fie teamă, sunt aici.”

După aceea, am deschis ochii și m-am văzut înapoi în sala de chirurgie. Fața mea era acoperită cu un cearșaf. Acum trei minute, inima mea încetase să mai bată și medicii discutau cum ar trebui s-o informeze pe soția mea despre moartea mea. Mi-am tras cearșaful de pe față și am spus: „Unde vă duceți? Sunt în viață, sunt aici! ”
Chirurgul meu Kostas și Georgiou, asistentul său, s-au repezit la mine și, fără să mai spună un cuvânt, mi-au făcut o injecție și au continuat operația. Nu le venea să creadă ochilor. Mai târziu, am fost transferat la secția de terapie intensivă… A venit un medic care mi-a spus: „Înțelegi că ai fost in moartea clinică?” I-am răspuns: „Nu știu dacă am murit, dar sunt sigur că am fost undeva, în altă parte”

Când anestezia a dispărut, am simțit dureri puternice la brațul drept și la piciorul drept. Era o durere arzătoare, chinuitoare. A venit o asistentă să mă hrănească. Ea s-a uitat la brațul meu și m-a întrebat: „Când ai reușit să-ți faci asta?”

Mi-am întors capul și am văzut că pe brațul meu drept era o arsură în formă de coroană acoperită cu trei cifre de șase. Cele trei cifre de șase pe care le primisem

acolo, în iad.

Medicul meu mă cunoaște de multă vreme și știe numeroasele lucruri rele pe care le-am comis de-a lungul vieții, dar știe de asemenea că nu am fost niciodată implicat în cultul satanic sau alte lucruri de acest gen. A spus că habar n-are de unde a apărut această arsură. Era un ateu convins, care credea numai în știința sa.

Am fost eliberat din spital a patra zi. Nu puteam să-mi ridic mâna, care încă mirosea urât. Arsura cu trei de șase mă durea destul de rău. Nu cred că s-ar fi putut întâmpla în altă parte, decât în iad.

Pe atunci, cunoșteam un om pe nume Dimitri, un creștin evlavios. Domnul să-l binecuvânteze pentru că s-a oferit să mă conducă într-un pelerinaj pe la mânăstiri! La început, nu am vrut să merg: „Este o nebunie! De ce să fac asta?" Credința mea era atunci mult prea slabă.

Da, am uitat să menționez ceva. În timp ce eram încă în camera mea de spital, pe perete era o icoană vizavi de patul meu și sfântul pictat pe ea se uita drept la mine. Mereu am simțit că se uită drept în ochii mei. Am rugat asistenta să scoată icoana de pe perete și să o aducă mai aproape. A scos-o de pe perete și mi-a arătat-o.
Era Sfântul Paisie Athonitul.

Când am ieșit din spital, Dimitri m-a dus la o mânăstire (nu o să va împărtășesc numele ei). Era acolo un Avvă care mi-a ascultat istorisirea, și ulterior spovedania, prima din viața mea.

Trebuie să vă spun că, imediat după ce am intrat în mânăstire, am fost copleșit total de o furie. Eram gata să-i bat pe călugări; parcă înnebunisem. Trei zile și trei nopți, părinții și frații mânăstirii au ținut o priveghere de rugăciune pentru mine. Au fost foarte buni tot timpul cât am fost cu ei și, cu ajutorul lui Dumnezeu, am supraviețuit acelor zile îngrozitoare. În fiecare seară, diavolul venea la ei. El bătea tot timpul și lovea cu putere ușa, răcnind cu un mârâit drăcesc: „Unde este Argyrisul meu? Dați-mi-l, este al meu! "

Dar Avva se pregătise ca pentru o bătălie. El a spus: „Ori te faci bine ori mor cu tine". El a fost cu adevărat un om sfânt, plin de virtuți și nu aș fi vorbit niciodată despre el în public dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat cu adevărat.
În a treia zi, m-am trezit și mi-am dat seama că pecetea cu trei de șase arse pe brațul meu în iad, a dispărut aproape în întregime. Totuși, rămăsese o duhoare

ingrozitoare și tot nu puteam ridica mâna prea sus. Dimitri a venit în vizită și i-am cerut o favoare: Du-mă la Souroti, la mormântul Sfântului Paisie Athonitul.
A doua minune s-a petrecut acolo și nu am nicio explicație pentru aceasta.

Dimitri m-a dus la Souroti și acolo am văzut o mulțime de oameni stând lângă mormântul Sfântului Paisie.
În apropiere se afla o casă mică , unde locuiau câteva călugărițe cu starețа lor. Aceasta m-a chemat la ea:

„Vino aici!”

„Cu mine vorbești?”

– Da, a răspuns ea. – „Ești Argyris?”

„De unde îmi știi numele?”

M-am gândit pentru o clipă că poate Dimitri i-a povestit despre mine, dar când a avut timp să facă asta? Chiar atunci starețа a spus:

„Sfântul ne-a spus că vii. Urmează-mă.”

M-a dus la mormântul lui și mi-a spus: „Roagă-te la mormântul tatălui tău”. M-am aplecat și am sărutat crucea. Când am fost gata să părăsesc mormântul, starețа m-a oprit din nou. Ea mi-a acordat cea mai înaltă onoare ducându-mă la chilia sfântului Paisie unde acesta obișnuia să se odihnească; scaunul său era și el acolo. „Aș vrea să știe cât de mult îl iubesc!” i-am spus starețеi. Iar ea a răspuns: „Va veți întâlni cu el”.

De atunci, viața mea s-a schimbat în întregime. Trăiesc modest, dar Hristos locuiește în casa mea și Sfântul Paisie este întotdeauna alături de mine. Poate că pentru mulți el este doar un sfânt ca toți ceilalți sfinți, dar pentru mine el este tatăl meu. De când i-am simțit prezența în viața mea, am găsit o viață nouă. Mă îndrumă tot timpul și îmi dă sfaturi.

Șase luni mai târziu, am avut un alt atac de cord. O ambulanță m-a dus la același spital. Doctorul a spus: „Trebuie să-ți fac o intervenție chirurgicală de urgență, pe cord deschis sau altfel vei fi pleca din viața asta în câteva zile. Dacă nu facem operația, moartea te așteaptă; dar dacă faci operația, există o șansă de zece la sută să supraviețuiești. Ești într-o stare foarte rea. ”

L-am rugat să-mi acorde zece minute să mă gândesc. Când am rămas singur, m-am uitat la icoana Sfântului Paisie, pe care o aveam cu mine și mi-a dat putere. M-am simțit ca și cum cineva mi-ar fi șoptit încet la ureche: „Du-te și nu te teme de nimic”. Apoi, mi-am sunat medicul:

„Georgiou, hai să mergem la sala de operație. Nu o vei face singur.”

– Ce vrei să spui, Argyris?

„Mâna ta va fi condusă de altcineva”.

M-am dus pe masa de operație având o șansă de supraviețuire de zece la sută. Operația a durat treisprezece ore. În urma acesteia, am fost transferat la reanimare. Când m-am trezit, nu mai puteam respira singur. Doctorul și asistenta m-au conectat la oxigen. Doctorul a spus: „Veștile nu sunt prea bune. Ceva ciudat s-a întâmplat și operația nu a decurs așa cum ne-am fi dorit. Vă vom ține aici trei sau patru zile și apoi veți fi conectat la respirație artificială timp de zece zile. ”

Atunci am trăit o alta minune: prima mea viziune cu un sfânt. Stăteam întins acolo, uitându-mă la tavan și dintr-o dată am simțit cum aerul din camera mea se umple de o mireasmă parfumată. Apoi, l-am văzut pe Sfântul Paisie. El a spus: „Ridicați-vă, oase leneșe, destul ați stat culcate! Totul este bine în legătură cu tine. Ridică-te și lasă alt pacient să vină aici. ”

Vă pot prezenta documentele medicale drept dovadă că numai după două zile am fost deconectat de la toate mijloacele artificiale de susținere a vieții și am făcut primii pași. Chirurgul meu poate confirma același lucru. A doua zi, când m-a vizitat, m-am simțit minunat de parcă nu mi s-ar fi operat niciodată inima . Doctorul a venit la patul meu, s-a uitat la icoana care stătea la pat și apoi a spus: „Acesta este tatăl despre care vorbeai?” Acum, amintiți-vă acest lucru: El era un ateu convins.
A îngenunchiat și s-a închinat la icoană. Nu voi uita niciodată acest moment. L-am privit gândindu-mă că rămâne de văzut care dintre noi doi va beneficia mai mult de minunea la care am fost părtași…

Totul s-a întâmplat într-o zi de sâmbătă. A doua zi, duminică, un călugăr în vârstă a intrat în cameră pentru a vizita un alt pacient. Oricine stătea în camera noastră se vindeca și părăsea repede spitalul pentru că sfântul era acolo prezent. Călugărul s-a uitat la mine și m-a întrebat:

„Ce-i cu tine, copilul meu?”

„Am fost operat pe cord deschis”.

„Toată lumea de aici primește vizitatori, în afară de tine; nu ai pe nimeni care să te viziteze? Ești orfan?”

– Da, nu am tată sau mamă.

Iată ce mi-a răspuns:

„Copilul meu, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este Mama ta, iar îngerii veghează la patul tău. Te ocrotesc.”

Am fost externat din spital și viața mea a continuat. Nu știu încă cum veți reacționa la tot ce v-am istorisit. Ulterior am fost diagnosticat cu cancer la gât, dar până astăzi nu i-am cerut niciodată Sfântului Paisie să mă vindece. În fiecare zi, petrec un timp în rugăciune pentru întreaga lume și, de asemenea, … Nu știu, poate este prea îndrăzneț, dar mă rog Domnului ca, atunci când va sosi timpul să plec din această viață, Sfântul Paisie Athonitul să vină la mine. Mă rog să mă ia de mână și să plecăm împreună …

Este imposibil să definesc toate minunile care mi s-au întâmplat de când sfântul a pătruns în viața mea. Odată, am atins accidental un fir electric expus cu mâna și din nou Sfântul Paisie m-a salvat. Nici nu pot descrie cât de mult s-a schimbat viața mea de când a intrat acest sfânt în ea.

Desigur, îl iubesc pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos mai mult decât orice altceva din lume. Părintele meu Duhovnic, Avva Kirillos, mi-a spus odată: „Argyris, Domnul te-a binecuvântat cu adevărat! Am trăit în mânăstire încă de când eram băiat, dar Domnul nu m-a considerat niciodată demn de a câștiga o experiență atât de prețioasă. După toate probabilitățile, acel Tânăr, care te-a salvat din iad, a fost Însuși Hristos. El ți-a dat o altă șansă și ți-a lungit zilele pe pământ, astfel încât să te poți pocăi de păcatele tale pentru a sta înaintea Domnului cu o inimă curată. ”

Știu că povestea mea pare de necrezut pentru tine, dar, credincios fiind lui Dumnezeu, ți-am istorisit tot adevărul.
Am trăit cu adevărat toate acestea. Am comis tot felul de păcate în viața mea și Dumnezeu este singura rațiune pentru care mai sunt încă în viață.

La un moment dat, Martorii lui Iehova mi-au oferit bani pentru a-mi rezolva

dificultățile financiare, dar i-am refuzat. Hristos și numai El vor locui în casa mea.

V-am împărtășit povestea vieții mele fără a intra în detalii suplimentare, care v-ar putea plictisi cu lungimea lor. Ușile casei mele sunt întotdeauna deschise celor care vor să vorbească cu mine despre asta.
Concluzia este una singură: nu știu cât voi mai trăi sau cât va continua să-mi bată inima. Desigur, voi muri la un moment dat. Cu ceea ce însă m-am confruntat în iad, încă mă bântuie ca un coșmar. Uneori, sar din pat îngrozit în miezul nopții. Sunetele acelea încă răsună în adâncul minții mele. Nu mi-e frică de moarte, dar mă îngrozește gândul că aș putea să mă întorc în iad. Doamne ferește, să ajung din nou acolo! Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește!

În concluzie, aș dori să adaug ceva care nu este pe placul soției mele. Ei bine, cu siguranță, trebuie să trec aici pe pământ prin suferințe și dureri, căci așa cum spunea iubitul meu Sfânt Paisie Athonitul:
„Pământul va fi leacul împotriva tuturor suferințelor noastre”.
Îți mulțumesc că ai citit!

Argyris Mitsis
12.04.2021

Argyris Mitsis: “I died and went to hell but Christ sent me back”